

סוגרים שבוע

מספרים ש...

לאסוף חזרה את המילים

יענק'ל אהב לרכל ולדבר על אנשים דברי גנאי בכל הזדמנות. כשהתבגר, חדרה לתודעתו ההבנה שאחרי מאה ועשרים יאלץ לעמוד בפני בית דין של מעלה ולתת דין וחשבון על מעשיו הרעים. הוא ניגש לרב העיירה וביקש שיוורה לו דרך תשובה וכפרה על דברי הרכילות שהפיץ במהלך שנות חייו.

"אין בעיה", ענה הרב, "קח כר נוצות גדול ועלה לגג הבית הגבוה ביותר בעיירה. כשתגיע לנקודה הגבוהה ביותר, חבוט את הכר בארובה בכל כוחך".

עצת הרב נראתה מוזרה, מצד אחד, אך גם קלה ליישום, מצד שני, ויענק'ל שמח על ההזדמנות לסגור ענין כל כך בקלות.

הוא הזדרז ליטול כר נוצות גדול וטיפס במהירות על גגו של הבית הגבוה בעיירה. בכל כוחו חבט יענק'ל בארובה בעזרת הכר – פעם, פעמיים ושלוש. לפתע, נפרם הכר, והרוח סחפה את הנוצות ופיזרה אותן על פני כל העיירה. יענק'ל רץ בחזרה לבית הרב, מרוצה מעצמו, כדי לדווח על הצלחתו.

"אָה, יש עוד דבר אחד שעליך לעשות", כחכח הרב בגרונו, "לך אסוף את כל הנוצות והבא אותן אלי".

"איך אפשר?" זעק יענק'ל בתדהמה, "הרי הן מפוזרות בכל רחבי העיר. אין שום דרך לאסוף אותן".

"האומנם?" שאל הרב, "ואיך חשבת שתוכל לחזור כך משנים של לשון הרע, כשאין כל דרך לאסוף את כל מילות הגנאי שהתפזרו על פני כל העיירה?".

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

הקרבה – וְיָנִיחַ כִּי תִקְרִיב (ויקרא ב, א) – האם אנשים בדור שלנו פחות מוכנים להקריב למען דברים שהם מאמינים בהם מאשר בעבר? למה? על מה תהיו אתם מוכנים לוותר למען דבר שאתם מאמינים בו – כסף? מקום מגורים? נוחות? למען מה תהיו מוכנים להקריב את החיים?

מעילה – וְנָפֵשׁ כִּי תִמְעַל בְּמַעַל (ה, טו) – אתה מאוד ממחר לתור לרופא ולא מוצא אף מקום פנוי לרכב אלא בחנייה פרטית או של נכים. מה תעשה? האם לדעתכם יש מקום לעשות טלפונים/צילומים/נסיעות ברכב על חשבון העבודה? חבר נתן לכם חפץ בהשאלה, וחבר אחר מבקש לשאול אותו מכם לזמן קצר. תתנו לו? אם אתם מאוד זקוקים לאיזה חפץ ובדיוק נתקלתם באחד כזה של חבר טוב שאינו בסביבה כך שאי אפשר לבקש את רשותו, האם תשתמשו? מה דעתכם לגבי הורדות של תוכנות/שירים/סרטים מן האינטרנט?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: דיני הקורבנות: נדבה (עולה, מנחה, שלמים) ורחבה (חטאת ואשם). הפרשה הרביעית מארבע פרשיות – 'החודש' העוסקת במצוות קידוש החודש ובקרבת הפסח שנעשה במצרים.

מלמטה למעלה

היכולת לקחת אחריות היא אחד ההבדלים העיקריים בין מבוגר לילד. אדם מבוגר מסוגל להיות אחראי למעשיו ולכן ניתן גם לבוא אליו בדרישות. מילד, לעומת זאת, הציפיות נמוכות הרבה יותר. הוא לא תמיד מסוגל לעזור לעצמו, ועליו לקבל סיוע מן המבוגרים.

פרשת ויקרא פותחת ספר חדש בתורה; ספר ויקרא. המעבר בין ספר שמות לספר ויקרא דומה למעבר בין תקופת הילדות לבגרות. הדגש הגדול בספר שמות היה על יציאת מצרים והניסים שליוו את האירוע ההיסטורי המדהים הזה. עם ישראל רואה בעיקר את הנסים והנפלאות – עשרת המכות, קריעת ים סוף, ניסי המדבר. הציפוי אליהם הוא: "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון". לאחר מכן מתחילה אומנם עבודת בניין המשכן, אך עיקר מקומה של עבודת המשכן מרוכזת דווקא בספר ויקרא. עבודת חומש שמות היא בעיקר **מלמעלה למטה**. ה' נלחם, מחלץ את ישראל מיד מצרים ונותן את התורה.

עבודת **ספר ויקרא**, לעומת זאת, היא בעיקרה **מלמטה למעלה**. האדם הוא שפועל, עובד ומשפיע. "אדם כי יקריב מכם קרבן לה'..." ההתקרבות נעשית במשכן על ידי מעשי האדם שמתחילים מלמטה.

עם זאת, אנו זוכרים תמיד שאמנם אנחנו הפועלים אך ה' הוא המעניק מברכתו ומקבל את מעשינו.

רמז לכך נמצא במילה 'ויקרא' שפותחת את הפרשה, ושכתובה בספר התורה כשהאות א' שלה קטנה. הא' הזאת רומזת לה', 'אלופו של עולם'. היא קטנה כי ה' כביכול נותן מקום לעבודתו ומפנה מקום מנוכחותו, מקטין את עצמו. בכך מראה לנו ה' שהוא סומך עלינו ומאמין שהתבגרנו ואנו מסוגלים לקחת אחריות.

אנחנו מצידנו מודעים לגודל האחריות ופועלים בכל כוחותינו, אך יחד עם זה לא שוכחים אף פעם מי משרה בסוף את הברכה.

שבת שלום וחודש טוב!

